

Vi har jo en strafflov, der giver mulighed for, at den slags kriminelle, hvis man vurderer, at de ikke er egnet til almindeligt fængsel, kan idømmes forvaring; det er § 70 i straffeloven.

Men hvad er det for kriterier, der skal være opfyldt? Det første er, at den pågældende skal være skyldig i en alvorlig sædelighedsforbrydelse, og står der i loven, der skal være nærliggende fare for andres liv eller helbred, hvis han igen kommer på fri fod. Nærliggende fare! Det vil altså sige, at alle de, som man kan sige om, at der bare er en rimelig stor fare, men at den ikke er helt nærliggende, bliver sat i almindeligt fængsel, og 3 eller 4 år efter bliver de så sat på fri fod igen. Der har vi jo set eksempler, desværre mange eksempler, på, at der så er nogle, der går ud og gør nøjagtig det samme en gang til og altså skader et andet menneske for livet og tit et menneske, der først er i starten af sin udvikling. Det problem mener vi er relevant, og det var derfor, jeg sagde, at forslaget var klart nok.

Hvad kan vi så gøre ved det? Den konservative holdning er, at hvis der bare er én, hvad man kunne kalde begrundet risiko for, at en sædelighedsforbryder vil fortsætte sine ugerninger, mener vi, at det er relevant at overveje, om der skulle være mulighed for at bruge tvungen medicinsk kastration i stedet for et fængselsophold, for vi mener, at det er meget betænkeligt for ikke at sige uansvarligt at sende ham ud igen, når vi ved, at der er en relevant risiko for, at han laver nøjagtig det samme igen.

Når det er sagt, er vi også glade for det, ministeren nu siger, nemlig at der i marts måned vil komme et forslag, og det vil vi godt se, før vi tager endelig stilling til det her, for jeg forstod på ministeren, at det ville lægge op til, at der kunne anvendes forvaring i et større omfang end hidtil og gøres en øget behandlingsindsats, og at det altså vil være et forslag, hvor der nok også kommer en række af de bemærkninger, som jeg synes jeg savnede i dag i Dansk Folkepartis forslag.

Så meldingen i dag er, at vi i udvalget vil lytte meget opmærksomt til alle de svar, vi får på de spørgsmål, vi stiller. Vi vil se på ministerens forslag, og først når vi har det hele samlet, vil vi tage endelig stilling til, om det her er den bedste mulighed for at forhindre det, som vi er helt enige med forslagsstillerne i, nemlig at den slags kriminalitet skal bekæmpes bedre, end den bliver i dag.

Margrete Auken (SF):

Jeg er glad for, at den konservative ordfører ikke hoppede på den med, hvem der holder med ofrene, og hvem der holder med krænkerne. Det er vist et af de tilfælde, hvor jeg tror, at alle holder med ofrene. Det kan indimellem være et problem, at ingen holder med krænkerne, for de er meget ofte i en forfærdelig situation. Folk, der forgriber sig på børn, er jo elendige mennesker, som har det elendigt. Der er ingen, der gør det, fordi de gerne vil forgribe sig på børn.

Et af problemerne med krænkerne er, at de simpelt hen fortrænger, at de har gjort det. De vil ikke kunne genkende det, hvis man bare siger til dem, at de har gjort sådan. De vil nægte det, hvis de er uden for behandling. Det var tilfældet med den sag, vi havde sidste år. Det var en, som simpelt hen havde, hvad man kunne kalde et blackout: »Det kan ikke være mig, der gør så forfærdelige ting som det, der er blevet gjort her.«

Voldtægtsforbrydelserne er nok en anelse anderledes i nogle situationer, men jeg tror, at hvis man bare graver et spadestik længere ned, vil man se det samme mønster, nemlig at det er mennesker, der er i en meget elendig situation, og som også har brug for, at vi tænker dem med ind.

I den bog, som sexologen overlæge Preben Hertoft udgav sidste år, der hedder »Den rebel-ske Fugl«, er der et essay om ofre og krænkerne. Der står følgende: »Hvad vi skulle afsky, det er ikke synderen, men synden«, skrev den norske præst og sociolog Eilert Sundt allerede i 1855, og så føjer Preben Hertoft til, at det behøver man ikke at være præst for at vide.

Så vil jeg yderligere føje til, at det håber jeg sandelig ikke, man behøver at være præst for at vide, for så er det slemt. De fleste andre skulle også gerne vide, at det, det drejer sig om her, er, hvordan vi kan være et anstændigt samfund, hvor alt skal gøres for ofrene – og dér tror jeg ikke en gang der bliver gjort nok i øjeblikket – men hvor vi faktisk også kan gøre noget for krænkerne, hvis vi vil, og ikke bare siger, at nu skal de spærres inde eller kastreres; begge dele er i en eller anden grad tidsubestemt.

Rundt omkring i Tyskland, i USA og også i Danmark er der sexologer, der arbejder med det. Det er begrænset i Danmark, bl.a. fordi, og det vil jeg godt sige til justitsministeren, at et af vores problemer er, at vi siger psykiatrisk behandling og psykologisk behandling, men det er sexologisk behandling, der skal til.